

glasbeno izraznost likov v opernem delu. Njegova ugotovitev, da so glasbena sredstva mojstrsko uporabljena za izražanje občutij, dopolnjuje mnenji obeh predhodnikov, da je bilo to operno delo predolgo zapostavljeno. Kot vzrok za to so pogosto navajali ponesrečen libreto daljne Čopove sorodnice Mare pl. Berksove. Naj na tem mestu dodamo, čeprav to ni v zvezi s simpozijem, da je to »pomankljivost« v slovenski izvedbi odpravil prav Igor Grdina s svojim prevodom libreta. Dr. Danilo Pokorn se je v sklopu obravnav odrskih del Josipa Ipavca zadržal pri doslej bolj znanem baletu *Možiček*, ki sodi med začetke baletne umetnosti pri Slovencih. Premiera je bila leta 1900 v Gradcu, izvedli pa so ga tudi v Olomoucu, Celovcu, Celju, Novem mestu, Trstu, Ljubljani in mogoče celo na Dunaju.

Samospeve Josipa Ipavca sta obravnavala nemški muzikolog dr. Peter Andraschke in njegova mariborska kolegica dr. Manica Špental. S svojimi spoznanji je presenetil zlasti prvi, ki je Ipavca postavil ob bok Robertu Schumanu in Roberlu Franzu. Njegovo zborovsko glasbo je obravnaval mag. Tomaž Faganel, ki je opozoril na dobro glasbeno izobraženost in izrazne sposobnosti skladatelja, kar pride do izraza zlasti pri njeni instrumentalni spremljavi.

Medicinsko plat skladateljevega delovanja sta predstavila dr. Zvonka Zupanič-Slavec in dr. Aleš Krbavčič. Predstojnica Inštituta za zgodovino medicine Ljubljanske medicinske fakultete, ki je slovenske zgodovinarje že nekajkrat prevzela s svojim znanjem in neprikrivano ženskostjo, je na podlagi ohranjene zdravniške knjige poudarila njegovo strokovnost v osnovnem poklicu in nadpovprečnost v okulistiki. Njena spoznanja je na podlagi istega vira dopolnil tudi farmacevt dr. Krbavčič.

Ob simpoziju je izšel tudi knjižni izbor samospenov Josipa Ipavca v redakciji dr. Danila Pokorna. Besedila so v nemškem originalu in slovenskem prevodu.

Slovenska muzikologija, ki je izjemno aktivna (v naši osrednji zgodovinski reviji nam doslej ni uspelo predstaviti vrste znanstvenih prireditev, ki jih je organiziral prof.dr. Edo Škulj s pomočjo Teološke fakultete), se že dolgo časa ne ukvarja zgolj z Gallusom. Strokovno je »obdelala« že vrsto ljudi, med katerimi bo poslej tudi Josip Ipavec. Če je stroka naredila svoje, pa ostaja vprašanje, kako smo mi pripravljeni sprejeti njena dognanja in jih vključiti v naše vedenje o sebi in preteklosti. Glede prvega dovolj pove dejstvo, da opere v Mariboru v času simpozija niso imeli na programu, kar je, milo rečeno, nekoliko prostaško. Zato puščamo ob strani vprašanje zvočnih posnetkov za širšo publiko. Glede preteklosti je želeli, da bomo ob vsem teoretičnem zavzemanju za antropološki pristop k zgodovini, znali to tudi izpeljati. Glasba, ki je eno najbolj elementarnih izraznih čustev, pri Slovencih pa tudi eden simbolov samobitnosti, je premalo zastopana v sintetičnih pregledih slovenske zgodovine. Upajmo, da bo Josip Ipavec poslej v njej ne le kot mojstrski uresničevalec svojih talentov, ne le kot veliki in pomembni Slovenec, ampak predvsem integralni del celostne slovenske podobe.

Že v uvodu smo poudarili velike zasluge ZRC SAZU in direktorja dr. Ota Lutharja osebno pri izvedbi simpozija, k čemur je treba dodati še zahvalo za pomoč ob natisu zbirke samospenov. Prepričani smo, da ta pomoč ni le sad spoznanja o pomembnosti simpozija in spoštovanja do njegovih organizatorjev in udeležencev, ampak tudi videnja humanističnih raziskav kot dela kulturnega poslanstva. Ta plat slovenskega humanizma je zadnja leta na Slovenskem skoraj povsem odsotna, za kar nosijo krivdo yuppies slovenske znanosti.

Stane Granda

Trideseta nacionalna konvencija Ameriškega združenja za napredek slavističnih študij

Boca Raton, Florida, 24.–27. septembra 1998

Letošnjega že tridesetega letnega zborovanja Ameriškega združenja za napredek slavističnih študij (American Association for the Advancement of Slavic Studies) se je, podobno kakor prejšnja leta, udeležilo skoraj tisoč tristo znanstvenikov in raziskovalcev (sociologov, zgodovinarjev,

politologov, pravnikov, literarnih zgodovinarjev ter strokovnjakov drugih humanističnih ter družboslovnih ved), ki se ukvarjajo z raziskovanjem problematike slovanskih dežel in to tako z interdisciplinarnega vidika, kakor tudi z vidika svoje stroke. Večinoma so to raziskovalci, ki imajo svoje domicilne sedeže na ameriških, zahodnoevropskih ter avstralskih univerzah. Omeniti pa velja, da vse več udeležencev prihaja tudi iz držav vzhodne Srednje Evrope ter novonastalih držav na ozemlju nekdanje Sovjetske zveze, še zlasti po družbeno-političnih spremembah v 90-ih letih ter ob postopnem odpiranju teh držav zahodnemu svetu.

Relativno številna je bila tudi slovenska udeležba, še večje pa je bilo število panelov, ki so se ukvarjali s slovenskimi vprašanji. Tako so nekateri paneli obravnavali izključno slovenska vprašanja, nekateri pa so se ukvarjali le s primerjavo nekaterih problemov, ki so podobni slovenskim problemom, bodisi v zgodovini bodisi v sedanjosti.

Ker je bilo vseh panelov več kot 370, bo ta pregled omejen le na tiste, ki so obravnavali vprašanja zgodovine ali sedanjosti na območju slovenskega etničnega prostora ter na območjih nekdanje Jugoslavije in nekatere panele, ki so za slovensko javnost zanimivi spriči aktualnih vsebin.

Paneli, ki so obravnavali vprašanja zgodovine ali sedanjosti na območju slovenskega etničnega prostora, so bili po svojih vsebinah zelo raznoliki. Tako se je eden od panelov, kateremu je predsedovala Carole R. Rogel iz Ohio State University, ukvarjal z novimi raziskovalnimi izsledki o življenju v Sloveniji v 80-ih letih. Aleš Gabrič z Inštituta za novejšo zgodovino v Ljubljani je najprej orisal akcije kulturnih delavcev v 80-ih letih v Sloveniji, oziroma zametke in nastanek tako imenovanega »kroga razumnikov« okrog *Nove revije* in njihovo delovanje. Za njim je Leopoldina Plut-Pregel z Univerze Maryland obravnavala vprašanje jugoslovanskih skupnih šolskih jeder in slovenske reakcije nanje, Božo Repe s Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani pa predstavil oblikovanje novih političnih strank ter njihovo vlogo pri osamosvajanju Slovenije. Komentator panela Dennison I. Rusinow z Univerze Pittsburgh je ugotovil, da se rezultati dela na novoodprtih arhivskih virih po vsebini ne razlikujejo veliko od del, ki so nastala na podlagi časopisnih in ustnih virov, ki so bili dostopni že doslej. Zato je odprl zanimivo dilemo zgodovinske distance, ki jo je že na začetku načela predsedujoča Carole Rogel, in ugotovil, da raziskovanje iz zgodovinske distance na primeru Slovenije v 80-ih letih ne prinaša bistvenih novosti glede te problematike.

Zanimiv je bil tudi panel o slovenskih bratskih podpornih organizacijah na primeru Kranjsko slovenske katoliške jednote (v nadaljevanju KSKJ) oziroma Ameriško-slovenske katoliške unije, kjer so udeležencem najprej prebrali poslan referat Darka Friša o kratkem pregledu zgodovine lokalnega društva št. 8 »Sv. Cirila in Metoda« v Jolietu, Illinois. V nadaljevanju je Bogdan Kolar s Teološke fakultete Univerze v Ljubljani predstavil kratek pregled zgodovine lokalnega društva »Sv. Jožefa« št. 149 v Bridgeportu, Connecticut, Andrej Vovko z Znanstveno-raziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti (dalje ZRC SAZU) pa pregled aktivnosti lokalnih društev KSKJ. Gre za panel, katerega udeleženci so na podlagi arhivskih virov obravnavali zgodovine krajevnih društev in na podlagi konkretnih dokumentov predstavili delovanje KSKJ. Pri tem gre na eni strani za delovanje enega manj znanih društev v Jolietu, kjer je še danes sedež KSKJ, na drugi pa za obravnavo zgodovine lokalne skupnosti katoliških Prekmurcev v Bridgeportu, Connecticut, ki predstavlja eno od dveh naselbin v ZDA z relativno veliko koncentracijo slovenskih priseljencev iz Prekmurja.

Slovenske teme je obravnaval tudi panel o vplivih ekonomije na oblikovanje slovenske etnične identitete v zgodovinski in primerjalni perspektivi, ki mu je predsedoval vodja Inštituta za jugovzhodno evropsko zgodovino na univerzi v Gradcu, Karl Kaser. Robert G. Minnich, Američan, zaposlen na univerzi v Bergnu na Norveškem, je spregovoril o kolektivnih identitetah v Kanalski dolini, pri čemer je izpostavil evropske dimenzije zaščite narodnostnih manjšin. Christian Promitzer z Univerze v Gradcu pa je predstavil slovensko etnično identiteto v dominantno agrarnem okolju na južnem Štajerskem na podlagi svojih raziskovanj v Lučanah.

Z vprašanji etničnih identitet se je ukvarjal tudi panel o transformaciji etnične identitete med slovenskimi priseljenci v Avstraliji, Južni Ameriki in na Švedskem. Medtem ko sta se Breda Čebulj-Sajko in Marina Lukšič-Hacin z Inštituta za slovensko izseljenstvo pri ZRC SAZU v precejšnji meri ukvarjali z vprašanjem definicije etnične identitete na primeru Slovencev v Avstraliji in na Švedskem, je referat Zvoneta Žigona (prav tako z Inštituta za slovensko izseljenstvo pri ZRC SAZU) o drugi generaciji slovenskih priseljencev v Argentini ter Urugvaju predstavljal pregled zgodovine naselitve Slovencev v teh državah. Referati omenjenih treh udeležencev pomenijo

pomemben prispevek k razmišljanjem o vprašanjih slovenske identitete v različnih okoljih. Ob tem velja omeniti, da bi bilo zanimivo pripraviti podoben panel o Slovencih v ZDA, kjer bi lahko primerjali identiteto Slovencev iz Clevelanda z identiteto Slovencev v zahodnih ameriških državah.

Ko govorimo o etničnih identitetah, ne gre prezreti tudi referata Dennisona I. Russinowa z univerze v Pittsburghu z naslovom »Slovenci, Vendi ali Nemci: primer koroškega obmejnega prostora,« ki ga je predstavil v okviru panela o identiteti v obmejnih deželah. Ob tem velja omeniti zlasti avtorjevo objektivno gledanje na problematiko, kar je razvidno iz dejstva, da je v veliki meri upošteval tudi rezultate slovenskih preučevalcev tega vprašanja.

Udeleženci zborovanja so se posvetili tudi prevajanju iz slovenščine, pri čemer so se sodelujoči spraševali, ali gre pri tem za golo prezentacijo ali pa tudi za adaptacijo tuje kulture. V tem kontekstu je Klaus Detlef Olof s celovške univerze spregovoril o prevajanju slovenske literature v nemškem založniškem okolju, Andrew Baruch Wachtel iz Northwest University o splošnih pogojih za literarno prevajanje slovenskih tekstov v ZDA, Tatjana Žarova iz državne knjižnice za tujo literaturo v Rusiji pa o prevodih iz slovenščine v sodobni Rusiji.

Spodaj podpisani sem pripravil in vodil panel o sedmih letih slovenske demokracije in neodvisnosti. Na tem panelu je Josef Figa iz Hamilton Collegea spregovoril o družbenem in ekonomskem razvoju slovenske družbe med letoma 1990 in 1997, pri čemer je podal predvsem pregled stališč slovenskih razumnikov do tega vprašanja. Referat Vere Klopčič z Inštituta za narodnostna vprašanja v Ljubljani je obravnaval politiko države Slovenije do svojih avtohtonih manjšin v letih 1990–1997. V svojem referatu se je posvetila predvsem primerjavam odnosov slovenske države do manjšin, zlasti odnosa do madžarske ter italijanske manjšine ne eni ter odnosa do ostalih etničnih skupin v Sloveniji na drugi strani. Ugotovila je, da je pravna zaščita obeh avtohtonih narodnih manjšin nadstandardna in da je Slovenija v svoji notranji zakonodaji sprejela vse zakone, ki jih Svet Evrope predvideva za zaščito manjšin v skladu s splošnimi deklaracijami o človekovih pravicah in ostalimi dokumenti. Diskutant Ljubiša (Stevan) Adamovich iz Florida State University je ugotavljal pozitivne elemente v ekonomskem in družbenem razvoju Slovenije v obdobju od razpada nekdanje Jugoslavije do danes, opozarjal pa je na problematiko zaščite neavtohtonih manjšin oziroma priseljencev iz drugih območij nekdanje skupne države. Prof. Bogdan Novak je v nadaljevanju diskusije izpostavljал vprašanje reciprocitete pri zaščitnih zakonih za italijansko manjšino v Sloveniji in slovensko manjšino v Italiji, vprašal pa se je tudi, koliko je ta posebna zaščita madžarske ter italijanske manjšine stvar ostankov komunističnega sistema v Sloveniji.

Med vsebinsko zelo raznolikimi paneli o slovenskih vprašanjih velja omeniti tudi panela o Jožetu Plečniku. V prvem, ki se je ukvarjal s Plečnikom in mestno arhitekturo, je Robert G. Dyck z Virginia Tech University predstavil Ljubljano kot klasičen primer urbane arhitekture, Peter Krečič z ljubljanske univerze Plečnikove načrte za Ljubljano, William Singer pa Plečnika ter njegove učence. Na drugem panelu, ki se je ukvarjal z vprašanjem Plečnika v zgodovinskem konceptu, pa je Christopher Long s teksaške univerze v Austinu obravnaval Plečnika na Dunaju in v Pragi kot primer iskanja arhitekturne in kulturne identitete, Debra Schacter z Univerze Trinity arhaični Plečnikov modernizem, Andrew Herscher s harvardske univerze pa je spregovoril o Plečniku med tehnologijo in modernizmom.

Kot smo že uvodoma omenili, so se udeleženci zborovanja ukvarjali z vprašanji zgodovine ter sedanjosti tudi na ostalih območjih nekdanjega skupnega jugoslovanskega prostora. Tako so udeleženci na enem od panelov, ki ga je organiziral in vodil Jacques Lavesque z Univerze Quebec v Montrealu, obravnavali vprašanja razvoja etnično-federalističnih pokomunističnih držav v Evropi na primeru Rusije in Zvezne republike Jugoslavije. Medtem ko je Lenard Joseph Cohen z Univerze Simon Fraser v Kanadi analiziral kosovsko vprašanje in vprašanje jugoslovanskega političnega razvoja, se je Reneo Lukic z Univerze Laval v Kanadi v svojem referatu spraševal, »koliko časa bosta Srbija in Črna gora še skupaj.« Ob omenjenih referatih, ki sta obravnavala jugoslovanske probleme, pa je Allen Lynch z Univerze Virginija prikazal sodobne probleme integritete ruske federacije. Udeleženci tega panela so tudi poskušali primerjati kanadsko situacijo v zvezi s quebeškim vprašanjem (v Quebecu so doslej že dvakrat neuspešno izvedli referendum za odcepitev te zvezne enote od Kanade).

S kosovskim vprašanjem so se ukvarjali tudi udeleženci panela o perspektivah mirne demokratične tranzicije, kjer je srbski lobi relativno uspešno predstavil svoje poglede glede Kosova,

predvsem z vidika interesov srbskega naroda na Kosovu. Panelu je predsedoval znani novinar *New York Timesa*, David Binder, avtor številnih člankov, ki že od začetka balkanske krize (od slovenske desetdnevne vojne dalje) izhajajo na prvih straneh tega uglednega časopisa. Panela so se udeležili: Dušan Bataković (Inštitut za balkanske študije v Zvezni republiki Jugoslaviji), Željan E. Suster (Univerza New Haven), Gojko Milos Vučković (Univerza Južna Kalifornija) ter Iur Zherka (Ministrstvo za delo ZDA).

Zanimiv je bil tudi panel o jugovzhodno-evropski ekonomski iniciativi in perspektivah ekonomskega sodelovanja na Balkanu, kateremu je predsedoval Ljubiša (Stevan) Adamovich s Florida State University, sodelovalo pa je lepo število srbskih ekonomistov z obeh strani oceana. Pri tem velja omeniti zlasti Oskarja Kovača in Djordja Petrovića.

V okviru panela o vzhodnoevropskih percepcijah Balkana je bil zanimiv referat Patricka H. Pattersona z Univerze v Michiganu o pogledih Slovencev ter njihovih sosedov na meje Balkana v letih razpadanja Jugoslavije.

Eden od panelov, ki ga je organiziral ameriško-hrvaški ekonomist Joseph T. Bombelles (Univerza John Carroll), se je ukvarjal z vprašanji regionalizma na Hrvaškem. Najprej je hrvaška ekonomistka Dubravka Jurlina Alibegović (Ekonomski institut, Zagreb) na podlagi številnih tabel predstavila velike razlike v ekonomski razvitosti posameznih hrvaških županij. Pozornost je vzbudil zlasti referat Juraja Padjena (Univerza v Zagrebu) o posebnem položaju Istre, pri čemer je Istro uvrstil med evropske regije, njeno prometno lego na obrobju hrvaškega ozemlja ter njene posebnosti v zvezi z etnično situacijo pa označil kot »nesrečne značilnosti Istre«. S tem je dejanske komparativne prednosti Istre v primerjavi z ostalimi hrvaškimi županijami ocenil negativno. V razpravi so udeleženci panela popravljali ta stališča z vidika hrvaškega vključevanja v evro-atlantske povezave in ugotavljali, da je ravno istrska regija tista, ki bo Hrvaški olajšala te povezave. Ob tem so razpravljavci še opozorili na dejstvo, da ima regionalizem drugačen pomen v državah z več kot stoletno tradicijo (na primer v Franciji ali Veliki Britaniji), kot pa v novonastalih državah.

Z istrskim regionalizmom se je v okviru panela o komparativnih perspektivah korenin konfliktov v posovjetski eri ukvarjala tudi Pamela Ballinger z Univerze John Hopkins, ki je obravnavala istrsko regionalistično gibanje kot primer vizije za kooperacijo med Hrvaško, Slovenijo ter Italijo.

Zanimiv je bil tudi panel o priseljenskih ženah v Združenih državah. Udeleženske so obravnavale značilnosti kulturnega prilagajanja priseljenih albanskih žena na ameriško stvarnost (Brikena Brill z Univerze v Michiganu in Aida Orgocka z Univerze v Illinoisu), vprašanja tranzicije ukrajinskih žena po drugi svetovni vojni v ZDA (Marian Jean Rubchak z Univerze v Valparaisu) in vprašanja položaja ruskih žena, ki so se poročile z Američani z namenom priselitve v Združene države (Lynn Visson iz Združenih narodov).

Za slovensko javnost je bil prav gotovo zanimiv panel, ki je obravnaval odnose med Avstrijo in Južnimi Slovani od leta 1848 do danes. Organiziralo ga je Društvo za avstrijsko in habsburško zgodovino, ki ima svoj sedež pri Stolicy za avstrijsko zgodovino na Univerzi v Minnesoti. Gre za inštitucijo, ki je zaživela ob podpori avstrijske vlade, ko je le-ta v začetku 70-ih let Univerzi v Minnesoti dala na razpolago darilo v znesku milijon dolarjev, iz katerih obresti se še danes financira delovanje stolice. Pod predsedstvom Barbare Lawatsch Boomgaarden z Univerze v Minnesoti sta svoje referate predstavila Alojz Ivanisevic z dunajske univerze, ki je orisal avstrijsko-južnoslovanske odnose po letu 1945, ter Arnold Suppan z Inštituta za vzhodno- in jugovzhodno Evropo dunajske univerze, ki je predstavil odnose med Avstrijo in Jugoslavijo v letih 1918 do 1938 kot sosedske odnose med prijatelji oziroma sovražniki.

Precej pozornosti je pritegnil tudi panel o ponovni evalvaciji zgodovine vzhodne Srednje Evrope v obdobju 1945–1953 iz perspektive odnosov po hladni vojni, v okviru katerega je Catherine McCarthy z Univerze v Dubuque obravnavala zgodovino kolektivizacije kmetijstva v Jugoslaviji v letih 1948 in 1949.

Pozornost slovenskih udeležencev konvencije so vzbudili tudi nekateri drugi paneli. Med njimi naj omenimo le tiste, ki so se ukvarjali s širjenjem Severnoatlantske vojaške zveze (v nadaljevanju NATO). Enemu od teh je predsedoval politolog slovenskega porekla Karl W. Ryavec, zanimiv pa je bil tudi panel, ki je obravnaval Poljsko, Češko ter Madžarsko na predvečer širitve NATO, kjer je beseda tekla zlasti o problemih demokratizacije in vojaških reform v omenjenih državah.

Na enem od panelov, kjer so govorili tudi o porajajočih se varnostnih sistemih v Srednji Evropi, je Eva S. Jenkins z Univerze v Miamiu spregovorila o potencialnih vplivih širitve NATO na države, ki niso vključene v prvi krog širitve. Problematiko je predstavila na primeru Slovaške, pri čemer je izpostavila vprašanje morebitnih negativnih vplivov na procese demokratizacije. Daniel N. Nelson je za tem razglabljal o srednjeevropski politiki in širitvi NATO, Marybeth P. Ulrich z ameriške letalske akademije pa o vplivu širitve NATO na demokratizacijo v vojski. Vsi trije referenti so obravnavali tudi notranje ameriške aspekte širitve NATO, še zlasti njeno financiranje, saj gre pri tem za milijarde dolarjev, ki jih bodo morali poravnati ameriški davkoplačevalci. Na to se navezujejo tudi vprašanja drugega kroga širitve te vojaške zveze, ki je odvisen ravno od uspešnosti in cene prvega kroga širitve.

V okviru omenjene konvencije so priredili tudi praznovanje ob 25-letnici Društva za slovenske študije (Society for Slovene Studies) v obliki slavnostne večerje. Na njej sta prisotnim spregovorila nekdanji ter sedanjí predsednik društva, Carole Rogel in Tom Priestly, medtem ko je nekdanji dolgoletni predsednik društva Rado Lenčec poslal zbranim faks s pozdravnim govorom. Carole Rogel se je v svojem nagovoru spomnila predvsem začetkov organiziranja slovenskih študij v ZDA, Tom Priestly, ki je bil med drugim tudi dolgoletni urednik društvenega glasila *Slovene Studies*, pa je obujal spomine na čase svojega urednikovanja in tudi na svoje delo v Selah na Koroškem, kjer je obravnaval posebnosti slovenskega koroškega dialekta. Udeležence slovesnosti je v posebnem pozdravnem govoru pozdravil tudi slovenski veleposlanik v ZDA Dimitrij Rupel.

Matjaž Klemenčič

De te fabula narratur, dr. Ivan Oražen! **(O Tebi govorimo, dr. Ivan Oražen)**

*Srečanje Oražnovcev ob 130. obletnici rojstva dr. Ivana Oražna
in 80. obletnici Medicinske fakultete v Ljubljani, Kostanjevica na Krki, 10. oktober 1998*

Drugo soboto v oktobru 1998 je starodavno mesto pod Gorjanci, naše Benetke, rojstni kraj dr. Ivana Oražna (1869–1921), dobrotnika Medicinske fakultete in slovenskega naroda, gostilo slovensko zdravniško srenjo. V s sončnimi žarki obsijanem mestu se je v njegovo čast zbralo več kot 260 zdravnikov in zobozdravnikov, Oražnovcev, njihovih najbližjih in prijateljev. Predsedniku odbora za srečanje Oražnovcev vseh generacij prof.dr. Stanetu Repšetu in članom odbora Jožetu Kokovniku, Josipu Kulišu in Nastji Omahen Babšek so bili najlepše plačilo za pristrčno srečanje navdušeni obrazi, objemi in poljubi, stiski rok in spomini, spomini...

Zbrane je na sijajnem samostanskem dvorišču po *Zdravljici* v odsotnosti dekana M.F. nagovoril prof.dr. Dušan Sket in označil pomen donacije dr. Ivana Oražna za Medicinsko fakulteto in slovenski narod. Predsednik Slovenskega zdravniškega društva prof.dr. Pavel Poredoš se je zahvalil pobudniku in organizatorjem srečanja. Spregovoril je o duhu tovarštva, ki je vladal med stanovalci Oražnovega dijaškega doma in njegovem pomenu kot prepotrebni strehi nad glavo, kjer si si lahko sposodil vse, od kravate do srajce, od hrane do denarja. Predsednik Zdravniške zbornice as.mag. Marko Bitenc je poudaril medsebojno reševanje problemov kot lastnost, ki so jo številni Oražnovci prenesli na pomembna mesta v slovenskem zdravstvu.

VITA MORTUÓRUM IN MEMORIA EST PÓSITA VIVÓRUM. (Življenje mrtvih ostaja v spominu živih.)

As.mag. Zvonka Zupanič Slavec je predstavila delo in življenje, zajeto v knjigi, ki sta jo napisala skupaj s prim.dr. Francem Stolfo: *Dr. Ivan Oražen – dobrotnik Medicinske fakultete*. Dr. Ivan Oražen je bil domoljub, človek revolucionarnih pogledov in pripadnik Narodno napredne stranke, ki sta jo vodila Hribar in Tavčar, poštenjak, ki se je brez dlake na jeziku bojeval proti Avstrijcem, za skupno življenje Slovencev, Hrvatov in Srbov v domovini južnih Slovanov, Jugoslaviji.